

hjælp uden dennes sædvanlige Virkninger, er cirka fordoblet i den sidste halve Snes Aar, saa at sikkert Halvparten af de Hovedpersoner, der faar Fattigunderstøttelse, faar den saaledes, at det ikke medfører Fattighjælps Virkninger, medens dette for en halv Snes Aar siden kun gjaldt en Fjerdepart; det betegner jo ikke saa lille en Forskel. Naar det samlede Antal saa er omtrent det samme for Hovedpersonernes Vedkommende, vil man forstaa, at Tallet paa dem, som faar egentlig Fattighjælp, gaar betydeligt ned, og Tallet paa Alimentanter, for hvem der bliver betalt Underholdsbidrag, er ikke i Tilbagegang, snarere i Fremgang, saa Tallet paa dem, der faar direkte Fattighjælp, er i Virkeligheden i stærk Tilbagegang, og jeg tror, det vil gaa yderligere stærkt tilbage, efterhaanden som vore sociale Love kommer til fuld Udvikling.

Alt dette synes mig i og for sig at være Grund til ikke at vedtage en Lov som den her foreslaaede, men som Forholdene er, da der sikkert endnu er en Del, som kan faa Nytte af den, fordi de ikke har faaet den Nytte af de Love, jeg har nævnt, som de muligt kunde faa, er vi i mit Parti villige til at yde vor Medvirkning til Lovforslagets Gennemførelse. Jeg vil dog, idet jeg udtaler dette, samtidig udtale Haabet om, at Kommunalbestyrelserne vil benytte den Bemyndigelse, der her gives dem, med den rette Skønsomhed. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Henriette Crone: Paa mit Partis Vegne skal jeg bringe den højtærede Indenrigsminister en Tak for Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag. Om Anledningen skal jeg sige, at jeg synes, det er en smuk Form, man har valgt til at mindes Indførelsen af Folkestyret for 75 Aar siden, og det har indenfor mit Parti vakt enstemmig Anerkendelse, at man netop har valgt denne Fremgangsmaade, som vi ved vil bringe Glæde til Tusinder af de allerfattigste Hjem i vort Land. Det er glædeligt, som den ærede Ordfører for Venstre ogsaa udtalte, at det vistnok er færre og færre, der modtager egentlig Fattighjælp, og jeg kan med det ærede Medlem være enig i Ønskeligheden af, at Love som den, der her foreligger Forslag om, ikke skulde være nødvendige. Jeg er enig i at ønske det, men jeg maa paa den anden Side tilstaa, at jeg ikke rigtig tror paa denne Mulighed, thi selv om vi faar en social Lovgivning,

som er mere udbygget end den, vi allerede har, vil der dog altid paa en eller anden Maade blive et Hul i Soldet, som adskillige Mennesker, der i Virkeligheden slet ikke hører hjemme i Fattigvæsenets Luft, glider igennem. Det er derfor godt, at der kommer saadanne Anledninger som den, vi nu staar overfor, hvor man ligesom kan sende Ambulancen ud for at samle de saarede op.

Det har dog været lidt af en Skuffelse, at man ikke fra Regeringens Side har kunnet udvide Forslaget til at omfatte en Dispensation fra Bestemmelsen om Karens-tiden i Aldersrenteloven, thi navnlig under de Forhold, som vi har levet under i de sidste Aar, har det været saaledes, at en hel Del, ja, Tusinder af unge, kraftige Mennesker ikke har kunnet finde Beskæftigelse, og det siger sig selv, at de gamle under disse Forhold har haft vanskeligt ved at gøre sig gældende paa Arbejdsmarkedet, i Kampen for Tilværelsen. Nu synes det imidlertid, som om Forholdene paa Arbejdsmarkedet er i Færd med at bedres, og det vilde derfor have været paa sin Plads, om man havde givet dem, som har været saa uheldige at blive gamle netop paa en Tid, da Forholdene paa Arbejdsmarkedet var saa daarlige, som de var, en Chance. Det kan nu altsaa ikke lade sig gøre blandt andet af Hensyn til, at Loven skal være færdig til Festsdagen, og jeg maa derfor ligesom Regeringen, og ligesom man har gjort i det andet høje Ting, resignere paa dette Omraade. Selv om dette ikke er blevet medtaget i Forslaget, har det dog sin overordentlig store Betydning, at man eftergiver Fattighjælpen, thi der er en hel Del Mennesker, som under disse ulykkelige Forhold er kommet ind under Fattigvæsenet og bør ud derfra igen; og som den ærede sidste Taler sagde, gælder dette ikke alene Hovedpersonerne, men ogsaa i høj Grad Børnene, der navnlig i de smaa Byer, ikke saa meget i København, men ude i de smaa Byer, hvor man kender hinandens Forhold ud og ind, ofte maa taale Haan, fordi deres Forældre er under Fattigvæsenet.

Jeg skal slutte med saa varmt, som det er mig muligt, at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

J. Chr. Møller: Dette Lovforslag skulde jo være en Jubilæumsgave i Anledning af Grundlovens 75 Aars Fødselsdag, og den ærede sidste Taler mente altsaa, det kunde blive færdigt til Festsdagen. Loven kan jo